

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyně Mgr. Lucií Vobrovou ve věci

žalobce: **[Jméno a Příjmení]**, narozen [Datum], [Ulice, Město],
zastoupený Mgr. Pavla Kosová, AK Husova 946, Moravské Budějovice

proti
žalovanému: **[Název divadla 1]**, IČO xxx, [Ulice, Město]
zastoupený JUDr. František Vyskočil, Voršilská 130/10, 110 00 Praha 1

o zaplacení 42 810,66 Kč s příslušenstvím a 94 633,27 Kč s příslušenstvím

takto:

- I.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 42 810,66 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 11,75 % ročně z částky 42 810,66 Kč od 19. 2. 2022 do zaplacení a zákonný úrok z prodlení ve výši 11,75 % ročně z částky 87 586,32 Kč od 19. 2. 2022 do 11. 3. 2022, to vše do tří dnů od právní moci rozsudku.
- II.** Žalovaný je povinen zaplatit žalobci částku 86 633,27 Kč se zákonným úrokem z prodlení ve výši 8,25 % ročně z částky 86 633,27 Kč od 18. 7. 2021 do zaplacení, do tří dnů od právní moci rozsudku.
- III.** Žaloba s tím, aby byl žalovaný povinen zaplatit žalobci částku 8 000 Kč s příslušenstvím, se zamítá.

IV. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 78 972 Kč k rukám právní zástupyně žalobce Mgr. Pavly Kosové, do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobce se svými žalobami domáhal po žalovaném zaplacení částky 131 379,48 Kč s příslušenstvím (řízení ve věci sp. zn. 2 EC 2/2022) a částky 94 633,27 Kč s příslušenstvím (řízení ve věci sp. zn. 2 EC 5/2021). Oba své nároky odůvodnil tím, že je společně se svými třemi sourozenci dědicem autorských práv po svém otci [Osoba 1], který byl společně se [Osoba 2] spoluautorem dramatického textu her [Název]. Podíl na právech náležejících žalobci je $\frac{1}{4}$. Žalovaný byl provozovatelem divadelních představení, které jsou předmětem ochrany, a inkasoval příjmy ze vstupného. Uvedená představení žalovaný provozoval neoprávněně, bez jakékoli licenční smlouvy se žalobcem, je proto povinen zaplatit žalobci odměnu za neoprávněné užití dramatického textu. Obvyklá výše odměny za užití dramatického textu je 14 % pro všechny nositele práv k dramatickému textu. Podíl připadající na žalobce proto činí 1,75 %. Výše odměny, která by žalobci náležela za rok 2020 by činila 87 586,32 Kč. Žalobce má dle zákona nárok na odměnu ve výši sankčního dvojnásobku, požaduje však pouze 1,5 násobek, tj. částku 131 379,48 Kč. Žalobce vyzval žalovaného k úhradě dlužné částky, žalovaný ji však dobrovolně neuhradil.
2. Ve věci sp. zn. 2 EC 5/2021 žalobce požadoval zaplacení částky 94 633,27 Kč ze stejného důvodu, pouze za období roku 2019. Za uvedené období by žalobci náležela odměna ve výši 242 435,43 Kč, v sankčním dvojnásobku by žalobci náležela částka 484 870,85 Kč. Žalovaný uhradil žalobci částku 180 045,70 Kč. Žalobce nepožaduje úhradu ve výši sankčního dvojnásobku licenční odměny, nýbrž pouze 1,1 násobek, tj. celkem částku 266 678,97 Kč, ze které odečetl zaplacenou částku 180 045,70 Kč, zbývá tedy zaplatit částka 86 633,27 Kč. Dále žalobce požaduje zaplacení částky 8 000 Kč (sankční dvojnásobek) za umělecký výkon žalobce ve hře [Název hry], v níž je použita parodie skladby [Název 2], jejímž autorem a zároveň výkonným umělcem je žalobce. Žalobce proto požaduje odměnu 250 Kč za užití hudby a 250 Kč za užití uměleckého výkonu ze záznamu, tedy celkem 500 Kč za jedno představení. Žalobce vyzval žalovaného k úhradě uvedených částek, žalovaný je však neuhradil.
3. Vzhledem k tomu, že řízení ve věci sp. zn. 2 EC 2/2022 a sp. zn. 2 EC 5/2021 se týkají stejných účastníků a jsou založena na stejném skutkovém základu, rozhodl soud v zájmu hospodárnosti řízení tak, že uvedená řízení spojil ke společnému projednání a rozhodnutí pod sp. zn. 2 EC 2/2022.
4. Žalovaný se žalobami nesouhlasil a navrhoval jejich zamítnutí. Uvedl, že ve věci není pasivně legitimovaný, neboť veřejnosti nic nesděloval, pouze poskytl své prostory ke sdělování na základě smlouvy. Samotný souhlas k uvedení děl byl souboru implicitně udělen již při nastudování jejich děl, tento souhlas nebyl nikdy zrušen a platí i po smrti jednoho ze spoluautorů, když licenci k užití díla lze poskytnout i ústně a projev vůle [Osoba 1] byl více než zřejmý. Licence tedy žalovanému udělena [Osoba 1] byla a jeho smrtí nezanikla. Obvyklá výše odměny je v případě uvedených her dlouhodobě stanovena ve výši 12 % z tržeb. Žalobce je dědicem toliko $\frac{1}{4}$ autorských práv a jako jediný z držitelů majetkových autorských práv k dílu sporuje oprávnění žalovaného k provozování her [Název]. Postoj žalobce je proto účelový a hrubě nemravný.
5. Vzhledem k tomu, že žalovaný po podání žaloby zaplatil žalobci částku 88 568,82 Kč, vzal žalobce v řízení sp. zn. 2 EC 2/2022 žalobu co do této částky zpět a soud řízení v uvedeném rozsahu usnesením ze dne 8. 6. 2022, sp. zn. 2 EC 2/2022-102 zastavil.

6. Soud ve věci provedl dokazování a vzal za prokázaný následující skutkový stav:
7. Mezi účastníky bylo nesporné uvedení jednotlivých děl [Název] žalovaným v letech 2019 a 2020. Rovněž byla nesporná i výše tržeb z uvedených představení, soud proto k uvedeným tvrzením dokazování neprováděl. Mezi účastníky zůstala sporná především skutečnost, zda žalovaný uvedl předmětná díla neoprávněně, či zda měl k jejich užití jakékoliv oprávnění.
8. Soud provedl důkaz přečtením výpovědi svědka [Osoba 2], provedené při jednání zdejšího soudu ve věci 32 C 3/2018, přičemž zároveň účastníky poučil o tom, že výpověď svědka nemůže být nahrazena listinným důkazem, a sice přečtením výpovědi, kterou svědek učinil v jiném řízení, a to s odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 21 Cdo 731/2006. Nicméně z uvedené výpovědi soud zjistil, že svědek [Osoba 2] vypovídal o tom, že do [Název divadla 2] šli se souborem [Název divadla 1] proto, aby mohli hrát předmětné hry, považuje za samozřejmost, že divadlo je oprávněno užívat tyto texty. Otázka soudu, jakým způsobem autoři projeví vůli, aby předmětné hry byly následně nastudovány a hrány souborem [Název], zůstala ze strany svědka nezodpovězena, svědek uvedl, že tyto dotazy nechápe. K případnému uzavření a obsahu ústní či písemné licenční smlouvy tedy svědek nevyověděl niče.
9. Žalovaný byl soudem poučen dle § 118a odst. 1, 3 o. s. ř. o tom, že soud nemá za prokázané uzavření ústní licenční smlouvy, žalovaný je proto povinen k uvedenému tvrzení navrhnout důkazy, v opačném případě bude soud vycházet z toho, že licenční smlouva uzavřena nebyla. Po uvedeném poučení žalovaný navrhl výslech svědka [Osoba 2] a výslovně uvedl, že jiný důkaz k prokázání uvedené skutečnosti nemá. Následně bylo řízení zkoncentrováno dle § 118b o. s. ř.
10. Po koncentraci řízení žalovaný s ohledem na nepříznivý zdravotní stav svědka [Osoba 2] navrhl výslech několika dalších svědků. Vzhledem k tomu, že uvedené důkazní návrhy byly učiněny až po koncentraci řízení, soud jejich provedení nepřipustil a vycházel ze skutkového stavu, tak jak byl v řízení zjištěn do doby nastalé koncentrace řízení.
11. Rovněž žalobce byl při jednání dne 31. 1. 2024 soudem poučen o tom, že dosud nepředložil žádný důkaz k požadované částce 8 000 Kč za umělecký výkon žalobce ve hře [Název hry], když obvyklost výše této částky nevyplývala ani z žádného ze žalobcem předložených rozsudků jiných soudů. Rovněž žalobce zůstal ve lhůtě pro koncentraci řízení nečinný a žádný důkaz prokazující obvyklou výši uvedené odměny soudu nepředložil.
12. Podle § 40 odst. 4 věta druhá zákona č. 121/2000 Sb. (Autorský zákon) výše bezdůvodného obohacení vzniklého na straně toho, kdo neoprávněně nakládal s dílem, aniž by k tomu získal potřebnou licenci, činí dvojnásobek odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá v době neoprávněného nakládání s dílem.
13. Na základě provedeného dokazování a po zhodnocení provedených důkazů dospěl soud k závěru, že žaloba je v převážné části důvodná. Jak již bylo uvedeno shora, mezi účastníky nebylo sporu o uvedených představeních a výši tržeb za tato představení. Za takto zjištěného stavu bylo na soudu posoudit otázku, zda je žalovaný ve věci pasivně věcně legitimován, jaká je obvyklá výše odměny za užití děl a zda k uvedení předmětných děl došlo neoprávněně a žalovanému proto náleží sankční násobek licenční odměny.
14. Otázka pasivní legitimace žalovaného byla již soudy v minulosti několikrát řešena. Skutečnost, že žalovaný byl pořadatelem uvedených představení a je tedy ve věci pasivně legitimován vyplývá

především ze Smlouvy o spolupráci uzavřené mezi žalovaným a Divadelní agenturou Echo dne 25. 11. 2019 (příčemž obdobné smlouvy byly uzavřeny již v roce 2007 a v roce 2011), která stanovila povinnosti žalovaného objednávat u Agentury Echo vystoupení DJC, přenechat k odehrání představení sál, provádět distribuci vstupenek na všechna sjednaná představení a zajistit jejich propagaci. Zároveň bylo dohodnuto, že tržby za jednotlivá představení budou po odečtení autorských odměn rozděleny v poměru 75 % Agentura Echo a 25 % žalovaný. Soud tedy má pasivní legitimaci žalovaného za prokázanou, když vždy vystupoval jako objednatel – pořadatel a inkasoval tržby ze vstupného. Pořadatel je přitom povinen hradit autorské honoráře.

15. Ohledně obvyklé výše odměny za užití dramatického textu soud vycházel z předchozích soudních rozhodnutí, a sice:
  - rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 3. 11. 2020, č.j. 34 C 55/2019-90
  - rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 3. 2019, č.j. 73 C 10/2018-180
  - rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 2. 2020, č.j. 12 C 11/2019-249
  - rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 3. 6. 2020, č.j. 83 EC 1/2020-74
  - rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 2022, č.j. 3 Co 9/2021-116
  - rozsudku Vrchního soudu v Praze ze dne 2. 6. 2020, č.j. 3 Co 65/2019-230
  -
16. Z uvedených rozhodnutí jednoznačně vyplývá, že všechny uvedené soudy považovaly odměnu ve výši 14 % z hrubých tržeb z představení za odměnu obvyklou, soud proto nemá důvod se od této obvyklé výše v tomto řízení odchýlit. Výše této odměny pak vyplývá i z předložených licenčních smluv, které žalobce uzavřel s třetími osobami (ostatními divadly), případně i z dohod o narovnání.
17. Jak již bylo uvedeno shora, žalovaný přes poučení soudu nepředložil ve lhůtě pro koncentraci žádný důkaz prokazující uzavření licenční smlouvy se žalobcem. Pokud tedy žalovaný neměl souhlas žalobce jako jednoho z nositelů autorských práv, je žalobce ve smyslu § 40 odst. 4 AZ oprávněn od žalovaného, který s dílem nakládal neoprávněně, tedy bez potřebné licence udělené žalobcem, žádat vydání bezdůvodného obohacení ve výši dvojnásobku odměny, která by byla za získání takové licence obvyklá.
18. Podíl žalobce ze 14 % pak představuje 1,75 % ($14 : 2$ (spoluautorství [Osoba 2] a [Osoba 1]) a $7 : 4$ (4 dědicové po [Osoba 1])). Počet odehraných představení a výše tržeb nebyla mezi účastníky sporná, procentuální výše odměny žalobce je v žalobě správně uvedena ve výši 1,75 %, žalobcem požadované částky ve výši 87 586,32 Kč za rok 2020 a ve výši 242 435,43 Kč za rok 2019 jsou tudíž vypočteny správně. Žalobce požadoval za rok 2019 zaplacení pouze 1,1 násobku odměny, tedy částku 266 678,97 Kč, vzhledem k částečné úhradě ve výši 180 045,70 Kč žalovaným pak zbývá doplatit částka 86 633,27 Kč. Za rok 2020 požadoval žalobce zaplacení 1,5 násobku odměny, tj. částku 131 379,48 Kč. Z této částky žalovaný po podání žaloby zaplatil 88 568,82 Kč, zbývalo tedy doplatit 42 810,66 Kč. Soud proto ze shora uvedených důvodů žalobě v uvedeném rozsahu vyhověl.
19. Zároveň soud přiznal žalobci i zákonný úrok z prodlení v souladu s ust. § 1970 o. z. a § 2 nařízení vlády č. 351/2013 Sb. ve výši 8,25 % ročně z částky 86 633,27 Kč od 18. 7. 2021 a ve výši 11,75 % ročně z částky 42 810,66 Kč od 19. 2. 2022, tj. vždy ode dne následujícího po marném uplynutí lhůty k zaplacení stanovené v předžalobní výzvě. Zároveň soud přiznal žalobci zákonný úrok z prodlení ve výši 11,75 % ročně i z částky 87 586,32 Kč od 19. 2. 2022 do 11. 3. 2022, tedy do doby jejího zaplacení.

Shodu s prvopisem potvrzuje J.S

20. Ve výroku III. pak soud žalobu zamítl co do částky 8 000 Kč s příslušenstvím, tato částka se týkala odměny ve výši sankčního dvojnásobku za umělecký výkon žalobce ve hře [Název hry], v níž je použita parodie skladby [Název 2], jejímž autorem a zároveň výkonným umělcem je žalobce. Žalobce požadoval odměnu 250 Kč za užití hudby a 250 Kč za užití uměleckého výkonu ze záznamu, tedy celkem 500 Kč za jedno představení. Vzhledem k tomu, že ve spise nebyly založeny žádné důkazy k prokázání obvyklé výše této odměny, vyzval soud žalobce k jejich doložení, což však žalobce ve lhůtě pro koncentraci neučinil. Soud proto neměl uvedenou částku za žádným způsobem prokázánu, proto žalobu co do této částky zamítl.
21. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 142 odst. 1 o. s. ř. tak, že přiznal žalobci, jenž byl v řízení v převážné většině úspěšný, nárok na náhradu nákladů řízení, neboť neúspěch žalobce činil pouze 3,5 % z původně žalované částky. Náklady žalobce sestávají ze zaplacených soudních poplatků ve výši 3 786 Kč a 7 256 Kč a odměny advokáta dle § 7 odst. 4 a § 9 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif za 5 úkonů právní služby ve věci 2 EC 5/2021 (příprava a převzetí zastoupení, sepis žaloby, účast na jednání soudu dne 16. 10. 2023, dne 29. 11. 2023, dne 31. 1. 2024) při tarifní hodnotě 94 633,27 Kč, tj. 5 x 4 900 Kč, 5 režijních paušálů á 300 Kč, dále cestovné k jednání z xxx do Prahy a zpět ve výši 2 757 Kč (ÚJ dne 16. 10. 2023), 2 757 Kč (ÚJ dne 29. 11. 2023) a 2 829 Kč (ÚJ dne 31. 1. 2024), náhrada za ztrátu času ve výši 3 x 800 Kč. Ve věci 2 EC 2/2022 učinila zástupkyně žalobce před spojením věcí celkem 4 úkony (převzetí a příprava, účast na jednání soudu dne 3. 8. 2023, dne 10. 1. 2024, dne 31. 1. 2024) při tarifní hodnotě 42 810,66 Kč, neboť v době jejího vstupu do řízení bylo již řízení co do částky 88 568,82 Kč pravomocně zastaveno. Za 1 úkon právní služby jí tak náleží odměna ve výši 2 820 Kč, tj. 4 x 2 820 Kč + odměna za 1 úkon po spojení věcí (účast na jednání dne 6. 5. 2024) z tarifní hodnoty 137 443,93 Kč, tj. 6 620 Kč za úkon, dále 5 režijních paušálů á 300 Kč a cestovné k jednání z xxx do Prahy a zpět ve výši 2 829 Kč (ÚJ dne 18. 10. 2023), 2 829 Kč (ÚJ dne 10. 1. 2024) a 2 829 Kč (ÚJ dne 6. 5. 2024), náhrada za ztrátu času ve výši 3 x 800 Kč, když soud nepřiznal zástupkyni žalobce cestovné k jednání dne 31. 1. 2024, neboť by toto cestovné bylo přiznáno duplicitně. Náklady žalobce jako nezastoupeného účastníka před převzetím právního zastoupení činí dle vyhl. č. 254/2015 Sb. 3 x 300 Kč (předžalobní výzva, sepis žaloby, vyjádření ze dne 18. 5. 2022). Celkem tak náklady žalobce činí 78 972 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat odvolání do 15 dnů ode dne jeho doručení k Vrchnímu soudu v Praze prostřednictvím zdejšího soudu.

Nebude-li povinnost stanovená tímto rozhodnutím splněna včas a řádně, lze se jejího splnění domáhat návrhem na výkon rozhodnutí, popř. návrhem na nařízení exekuce.

V Praze dne 13. května 2024

Mgr. Lucie Vobrová, v.r.
samosoudkyně